

POSTANOWIENIE

Dnia 18 grudnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Wojciechowski

w sprawie z powództwa F. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.
przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki
o wymierzenie kary pieniężnej
w przedmiocie skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Apelacyjnego
w Warszawie z 21 maja 2024 r. sygn. VII AGa 945/23
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych w dniu 18 grudnia 2025 r.

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od powoda F. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 540 (pięćset czterdzieści) złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego za czas po upływie tygodnia od dnia jego doręczenia powodowi F. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. do dnia zapłaty tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 21 maja 2024 r. Sąd Apelacyjny w Warszawie w sprawie o sygn. VII AGa 945/23 na skutek apelacji F. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. (dalej: „powód” lub „skarżący”) od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu

Ochrony Konkurencji i Konsumentów z 12 czerwca 2023 r. sygn. XVII AmE 45/22 oddalającego odwołanie od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki (dalej: „pozwany”) z 31 grudnia 2021 r. znak: [...] (1) oddalił apelację, (2) zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 540 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie za czas od uprawomocnienia się rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów procesu do dnia zapłaty tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Skargą kasacyjną z 20 sierpnia 2024 r. powód na podstawie art. 398¹ § 1 k.p.c. zaskarżył ww. wyrok Sądu Apelacyjnego w całości i wniósł o: uchylenie zaskarżonego orzeczenia Sądu Apelacyjnego w Warszawie VII Gospodarczy i Własności Intelektualnej w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania temu sądowi w innym składzie, a w przypadku stwierdzenia podstaw – o uchylenie w całości również zaskarżonego orzeczenia Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony i Konkurencji i przekazanie sprawy do rozpoznania temu sądowi; ewentualnie uchylenie zaskarżonego orzeczenia i rozstrzygnięcie sprawy co do istoty, stosownie do art. 398¹⁶ k.p.c. oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powód wskazał, że: stosownie do art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. w sprawie występuje konieczność rozważenia istotnych zagadnień prawnych, tj.:

1. czy w świetle art. 3 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/72/WE z dnia 13.07.2009 r. dotyczącej wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej i uchylającą dyrektywę 2003/54/WE (Dz. Urz. UE L 211/55) dopuszczalne było nałożenie na przedsiębiorstwo energetyczne przepisami ustawy z dnia 28 grudnia 2018 r. o zmianie ustawy o podatku akcyzowym oraz niektórych ustaw (Dz. U. z 2018 r. poz. 2538 ze zm.) obowiązków:
 - które w istocie rzeczy ograniczają prowadzenie działalności gospodarczej wbrew postanowieniom dyrektywy oraz które nie zostały nałożone w ogólnym interesie gospodarczym na przedsiębiorstwa

działające w sektorze elektroenergetycznym obowiązki użyteczności publicznej,

- które nie odnosiły się do bezpieczeństwa, w tym również do bezpieczeństwa dostaw, regularności, jakości i ceny dostaw, a także ochrony środowiska, w tym również do efektywności energetycznej, energii ze źródeł odnawialnych i ochrony klimatu,

- które nie zostały jasno i przejrzysto określone, niedyskryminacyjne, weryfikowalne o czym świadczy m.in. fakt, że przedsiębiorstwo energetyczne na podstawie rozporządzenia Ministra Energii z dnia 19 lipca 2019 r. w sprawie sposobu obliczenia kwoty różnicy ceny i rekompensaty finansowej oraz sposobu wyznaczenia cen odniesienia (Dz. U. z 2019 r. poz. 1369) nie uzyskało rekompensaty, a sama treść rozporządzenia przedstawiała niezrozumiałą i bardzo skomplikowany sposób jej wyliczenia;

2. czy w świetle art. 35 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/72/WE z dnia 13.07.2009 r. dotyczącej wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej i uchylającą dyrektywę 2003/54/WE (Dz. Urz. UE L 211/55) Prezes URE został pozbawiony przepisami ustawy z dnia 28 grudnia 2018 r. o zmianie ustawy o podatku akcyzowym oraz niektórych ustaw (Dz. U. z 2018 r. poz. 2538 ze zm.) samodzielności i niezależności organu regulacyjnego bez zapewnienia, aby wykonywał on swoje uprawnienia w zakresie zatwierdzania taryf sposób bezstronny i przejrzysty, albowiem został w szczególności pozbawiony kompetencji w zakresie możliwości analizy i weryfikacji kosztów stanowiących podstawę kalkulacji taryf (cen i stawek), gdyż Prezes URE został wyłączony ustawą o charakterze szczególnym w stosunku do ustawy prawo energetyczne, w której zastosowano ceny sztywne. Rola Prezesa URE została sprowadzona do weryfikacji w drodze decyzji administracyjnej pozostałych kosztów jednostkowych, z pominięciem przez ustawodawcę wyłącznej kompetencji Prezesa URE (art. 23 ust. ustawy Prawo energetyczne) regulacji działalność przedsiębiorstw energetycznych zgodnie z ustawą i polityką energetyczną

- państwa, zmierzając do równoważenia interesów przedsiębiorstw energetycznych i odbiorców paliw i energii;
3. czy w świetle motywu 22 i art. 4 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/72/WE z dnia 13.07.2009 r. dotyczącej wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej i uchylającej dyrektywę 2003/54/WE (Dz. Urz. UE L 211/55) dopuszczalne było wprowadzenie do obowiązującego porządku prawnego, na podstawie przepisów ustawy z dnia 28 grudnia 2018 r. o zmianie ustawy o podatku akcyzowym oraz niektórych ustaw (Dz. U. z 2018 r. poz. 2538 ze zm.) podmiotu działającego na zasadach komercyjnych, zwanego „Zarządcą Rozliczeń”, który w nieuprawniony sposób ingeruje w działalność rynku wewnętrznego energii, któremu nadano uprawnienia organu administracji – występuje w ustawie jako organ I instancji w rozumieniu k.p.a. – art. 10a ustawy;
 4. czy przez przyjęcie, że ustawa z dnia 28 grudnia 2018 r. o zmianie ustawy o podatku akcyzowym oraz niektórych ustaw (Dz. U. z 2018 r. poz. 2538 ze zm.) mogła wprowadzać ograniczenia w prowadzeniu działalności gospodarczej nie naruszało art. 2, art. 7, art. 20 i art. 22 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej poprzez naruszenie zasady demokratycznego państwa prawnego, zasady praworządności, zasady zaufania obywateli do organów Państwa, zasady społecznej gospodarki rynkowej oraz zasady ograniczania wolności gospodarczej, które mogą mieć wpływ na ustalenie praw i obowiązków strony postępowania albowiem ograniczenie nastąpiło na podstawie ustawy, której ważny interes publiczny został poparty w zasadzie argumentacją polityczną, czego nie można mylić z interesem publicznym;
 5. czy przez przyjęcie w art. 5 ust. 1 pkt 2 oraz art. 6 ust. 1 i ust. 2 ustawy z dnia 28 grudnia 2018 r. o zmianie ustawy o podatku akcyzowym oraz niektórych ustaw (Dz. U. z 2018 r. poz. 2538 ze zm.) uregulowania wprowadzającego ograniczenie wolności działalności gospodarczej w drodze ustawy, bez istnienia obiektywnego ważnego interesu publicznego, nie został naruszony art. 22 Konstytucji;
 6. czy sądy powszechne rozpoznając sprawę mimo zaistnienia stanu prawnego, który budzi poważne wątpliwości, nie przedstawiając Trybunałowi

Konstytucyjnemu pytania prawnego co do zgodności aktu normatywnego z Konstytucją, ratyfikowanymi umowami międzynarodowymi lub ustawą, nie naruszyły art. 193 ustawy z dnia 2 kwietnia 1997 r. Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 1997 r., nr 78, poz. 483 ze zm.) albowiem od odpowiedzi na pytanie prawne w sposób oczywisty zależało rozstrzygnięcie sprawy toczącej się przed sądem;

7. czy Prezes URE, wobec braku regulacji szczególnej w ustawie z dnia 28 grudnia 2018 r. o zmianie ustawy o podatku akcyzowym oraz niektórych ustaw (Dz. U. z 2018 r. poz. 2538 ze zm.), wskazującej jakimi przesłankami ma się kierować organ administracji wymierzając karę pieniężną, zobligowany był, do zastosowania w ramach wykładni systemowej regulacji, zawartej w art. 56 ust. 6 Prawa energetycznego, zgodnie z którą ustalając wysokość kary pieniężnej, Prezes URE uwzględnia stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia oraz dotychczasowe zachowanie podmiotu i jego możliwości finansowe;

Skarżący wskazał, również że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona – art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. – co implikuje przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Skarżący zaznaczył, że w ustalonym stanie faktycznym i zgromadzonym materiale dowodowym oczywiste jest, że rozpoznawanej sprawie nie zaistniały podstawy prawne do wymierzenia kary pieniężnej przez Prezesa URE na podstawie art. 18 ust. 1 pkt 1 i pkt 2 ustawy z dnia 28 grudnia 2018 r. o zmianie ustawy o podatku akcyzowym oraz niektórych ustaw (Dz. U. z 2018 r. poz. 2538 ze zm., dalej: „ustawa z dnia 28 grudnia 2018 r.”), przy przyjęciu, że zawarte aneksy do umów sprzedaży energii elektrycznej przez F. Spółka z o.o. w W. i odbiorców końcowych tylko w części niezgodnej z art. 5 ust. 1 pkt 2 i art. 6 ust. 1 i ust. 2 (art. 58 § 1 k.c.) w pozostałym zakresie były zgodne obowiązującym prawem.

W odpowiedzi na powyższe pozwany wniósł o wydanie postanowienia odmawiającego przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania ewentualnie oraz w każdym z ww. rozstrzygnięć zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania kasacyjnego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy, zważył co następuje:

1. Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Jak zaznacza się w orzecznictwie, Sąd Najwyższy rozpatrując skargę kasacyjną nie działa jako trzecia instancja sądowa i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia. Rolą Sądu Najwyższego w ramach tzw. przedsądu nie jest korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa, nawet jeśli one rzeczywiście wystąpiły. Kognicja Sądu Najwyższego na tym etapie postępowania nie obejmuje oceny zasadności podstaw skargi kasacyjnej, zastrzeżonej dla Sądu orzekającego w innym składzie. Sąd Najwyższy na tym etapie postępowania bada natomiast czy wskazano i należyście umotywowano przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania powołane w art. 398⁹ § 1 k.p.c. (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z 24 sierpnia 2016 r., II CSK 94/16 oraz z 23 maja 2018 r., I CSK 33/18).

W niniejszej sprawie skarżący oparł wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., czyli na występowaniu w sprawie istotnych zagadnień prawnych oraz na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. tj. oczywistej zasadności skargi.

2. Zgodnie z utrwalonym w orzecznictwie Sądu Najwyższego poglądem, przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na przesłankę istotnego zagadnienia prawnego polega na sformułowaniu tego zagadnienia i wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Musi przy tym chodzić o zagadnienie nowe, dotychczas nierozpatrywane w judykaturze, które zarazem ma znaczenie dla rozpoznania wniesionej skargi kasacyjnej (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z: 10 maja 2001 r., II CZ 35/01; 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01; 18 września 2012 r., II CSK 180/12; 20 grudnia 2017 r., II CSK 473/17; 19 kwietnia 2018 r., I CSK 709/17; 24 kwietnia 2018 r., II CSK 752/17; 23 maja 2018 r., I CSK 33/18, z 4 października 2018 r., II CSK 234/18). Stosownie do powyższego wymaga się, aby skarżący przytoczył

argumenty prawne które wykazują możliwość różnorodnej oceny zawartego w nim problemu i które uzasadniają tezę o „istotności” danego zagadnienia. Nie wystarczy więc samo wskazanie przepisu prawa, którego dotyczy zagadnienie prawne, konieczne jest przedstawienie pogłębionej analizy prawnej wykazującej powyższe (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z: 10 maja 2001 r., II CZ 35/01; 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01; 28 listopada 2003 r., II CK 324/03; 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07; 23 sierpnia 2007 r., I UK 134/07; 20 lutego 2019 r., IV CSK 351/18, z 1 października 2024 r. II NSK 58/24). Wymaga się, aby zagadnienie prawne było sformułowanie w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy, wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01), a jednocześnie powinno być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, aby umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumpcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 15 października 2002 r., III CZP 66/02; z 22 października 2002 r., III CZP 64/02; z 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08; z 25 czerwca 2020 r., III UK 461/19; z 26 października 2021 r., I CSK 526/21; z 22 września 2022 r., I CSK 4134/22). W razie powołania we wniosku przesłanki występowania istotnego zagadnienia prawnego obowiązkiem skarżącego jest wywiedzenie i uzasadnienie występującego w sprawie problemu w sposób zbliżony do tego, jaki przewidziany jest przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. Nie spełnia określonego w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. wymagania sformułowanie istotnego zagadnienia prawnego w sposób ogólny i nieprecyzyjny, a zwłaszcza ograniczenie się do samego postawienia pytania, bez odniesienia się do problemów interpretacyjnych przepisów (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 21 maja 2019 r., I UK 244/18).

3. Podniesione przez skarżącego zagadnienia prawne nie czynią zadość tym wymaganiom. Przede wszystkim skarżący nie wykazał potrzeby dokonania przez Sąd Najwyższy wykładni przepisów prawnych, a także nie odwołał się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści przepisów, lecz skupił się w zasadzie na powieleniu argumentacji zawartej w treści uzasadnienia podstaw kasacyjnych. Zagadnienia prawne wskazane przez skarżącego są w istocie pytaniami o trafność

stanowiska Sądu Apelacyjnego wyrażonego w związku z rozstrzygnięciem tej konkretnej sprawy i polemiką z tym stanowiskiem, związaną z zastosowaniem konkretnych przepisów prawa.

Ponadto, zagadnienia prawne wskazane przez skarżącego stanowią kompilację zarzutów sformułowanych w odwołaniu od decyzji Prezesa URE skierowanego do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, a także zarzutów apelacyjnych, które były przedmiotem rozważań odpowiednio Sądu I oraz II instancji. Skarżący powtarza argumentację przedstawioną uprzednio Sądowi Okręgowemu oraz Sądowi Apelacyjnemu.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w istocie stanowi próbę zaangażowania Sądu Najwyższego do kolejnej weryfikacji instancyjnej prawidłowości dokonania przez sąd drugiej instancji ustaleń faktycznych – który uznał ustalenia faktyczne Sądu I instancji jako bezsporne i przyjął je za własne – i oceny prawnej w sprawie, co nie jest celem postępowania kasacyjnego i nie może skutecznie uzasadniać wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na przesłankę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Sąd Najwyższy, rozstrzygający skargę kasacyjną nie działa jako sąd trzeciej instancji, a więc jako kolejny sąd badający prawidłowość ciągle nieprawomocnego rozstrzygnięcia. W obecnym porządku prawnym skarga kasacyjna jest obwarowanym szczególnymi wymaganiami formalnymi i merytorycznymi instrumentem zmierzającym do kontroli zgodności z prawem prawomocnych orzeczeń i wszczyna oddzielne postępowanie (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 27 października 2017 r. IV CZ 64/17).

Skarżący w uzasadnieniu przesłanek przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania podobnie jak w apelacji kwestionował postanowienia zawarte w art. 5 i 6 ustawy z 28 grudnia 2018 r. oraz wyraził swego rodzaju krytykę ww. ustawy oraz sposobu określania wysokości rekompensaty oraz wskaźników przyjętych w rozporządzeniu Ministra Energii z 19 lipca 2019 r. w sprawie sposobu obliczenia kwoty różnicy ceny i rekompensaty finansowej oraz sposobu wyznaczania cen odniesienia (Dz.U. z 2019 r. poz. 1369, dalej: „rozporządzenie Ministra Energii z 19 lipca 2019 r.”).

Raz jeszcze natomiast należy podkreślić, że przedstawiając zagadnienie prawne skarżący powinien przytoczyć argumenty prawne które wykazują możliwość różnorodnej oceny zawartego w nim problemu i które uzasadniają tezę o „istotności” danego zagadnienia. Nie wystarczy więc samo wskazanie przepisu prawa, którego dotyczy zagadnienie prawne i przedstawienie własnej jego interpretacji, konieczne jest przedstawienie pogłębionej analizy prawnej wykazującej rozbieżności, czy też sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji.

4. Odnosząc się do drugiej przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej wskazanej przez skarżącego tj. oczywistej zasadności skargi (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), wskazać należy, że pojęcie oczywistej zasadności skargi kasacyjnej było wielokrotnie przedmiotem wypowiedzi Sądu Najwyższego. Wynika z nich m.in., że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, jeżeli zaskarżone nią orzeczenie zapadło wskutek oczywistego naruszenia prawa, rozumianego jako dostrzegalna bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurydycznej sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z: 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, 17 października 2001 r., I PKN 157/01); skarżący powinien wykazać kwalifikowaną postać naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, widoczną *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 11 grudnia 2009 r., II PK 223/09); zasadność, o której tu mowa, ma być łatwo dostrzegalna już nawet przy pobieżnej lekturze skargi (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 7 maja 2010 r., V CSK 459/09). Powołując się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej należy wykazać, że popełnione przy ferowaniu zaskarżonego orzeczenia uchybienia w zakresie stosowania prawa miały charakter kwalifikowany i nie podlegały różnym ocenom, były więc dostrzegalne w sposób oczywisty dla przeciętnego prawnika (por.m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z: 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00; 22 marca 2001 r., V CZ 131/00; 29 marca 2019 r., V CSK 326/18).

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem dotyczącym przesłanki przedsądu, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., skarżący powinien nie tylko wskazać konkretne przepisy prawa, ale także przytoczyć odpowiednie argumenty

wyjaśniające dlaczego te przepisy zostały jego zdaniem w ewidentny sposób naruszone przez Sąd drugiej instancji (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 24 września 2013 r., III SK 4/13). W judykaturze Sądu Najwyższego przyjęto ponadto, że wnoszący skargę powinien przedstawić szczegółową argumentację celem wykazania, że na gruncie danej sprawy występuje konkretna przyczyna kasacyjna, uzasadniająca przyjęcie skargi do rozpoznania w formie wyodrębnionego wyводу prawnego (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z: 20 października 2005 r., II CZ 89/05; 14 lipca 2005 r., III CZ 61/05; 18 grudnia 2013 r., III CSK 311/13).

5. Uzasadnienie wniosku skarżącego o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w zakresie przesłanki z art. 398³ § 1 pkt 4 k.p.c. nie zawiera argumentacji, której analiza mogłaby przekonać Sąd Najwyższy o występowaniu publicznoprawnej potrzeby rozpoznania skargi kasacyjnej. W istocie w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania brakuje jakiegokolwiek argumentacji. Uzasadnienie w tym zakresie ogranicza się bowiem do stwierdzenia, że „Sąd Apelacyjny wydając zaskarżone orzeczenie przyjął jako bezsporny fakt zawarcia przez F. Spółka z o.o. w W. aneksów do zawartych umów sprzedaży energii elektrycznej z odbiorcami końcowymi, jednak jednocześnie uznał, że F. Spółka z o.o. w W. nie wypełniła obowiązku o którym mowa w art. 5 ust. 1 pkt 2 i art. 6 ust. 1 i ust. 2 ustawy z dnia 28 grudnia 2018 r. o zmianie ustawy o podatku akcyzowym oraz niektórych ustaw (Dz. U. z 2018 r. poz. 2538 ze zm.), a to przy uwzględnieniu treści zawartych aneksów i odpowiedniego zastosowania art. 58 § 1 k.c.” co zdaniem powoda w konsekwencji powodowało brak podstaw do nałożenia kary pieniężnej na podstawie art. 18 ust. 1 pkt 1 i pkt 2 ww. ustawy. W kontekście ustaleń poczynionych przez Sąd Apelacyjny, którymi związany jest Sąd Najwyższy (art. 398¹³ § 2 k.p.c.), w tym ustaleniem, iż skarżący od 1 stycznia 2019 r. do 30 czerwca 2019 r. stosował ceny i stawki opłat za energię elektryczną w wysokości wyższej niż ceny i stawki opłat za energię elektryczną stosowane w dniu 30 czerwca 2018 r. dla określonych (wymienionych w uzasadnieniu) odbiorców krajowych, natomiast w aneksach do umów z tymi odbiorcami zawarto klauzulę uzależniającą obniżenie stawek za ten okres od wysokości uzyskanej przez skarżącego rekompensaty finansowej, co w ocenie Sądów obu instancji stanowiło naruszenie przepisów ustawy z 28 grudnia 2018 r (k.

180 uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 21 maja 2024 r. sygn. akt VII AGa 945/23), z powyższego stwierdzenia skarżącego zawartego w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej w żadnej mierze nie wynika, w czym skarżący upatruje uznania skargi kasacyjnej za oczywiście uzasadnioną.

Wobec powyższego należało uznać, że w niniejszej sprawie skarga kasacyjna nie jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.).

5. Z powyższych względów, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, o czym orzeczono jak w punkcie 1 sentencji postanowienia.

6. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 i 99 w zw. z art. 391 § 1 w zw. z art. 398²¹ k.p.c. oraz na podstawie § 14 ust. 2 pkt 3 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jedn. Dz.U. 2018, poz. 265 ze zm.) orzeczono jak w punkcie 2 sentencji postanowienia.

[r.g.]